

den nærværende Arvelov, som er bestemt og udtalt i Kongeloven, det er, at efter Agnater, og naar Agnaterne ere uddøde, de cognatiffe Linier kaldes til Thronen; Særkjendet for den Arvesølgeorden, som er vedtagen af den kongelige Regjering og Stormagterne ved Londonner-Tractaten, er den, at Dvinderne og de qvindelige Linier ikke skulle kaldes til Thronen. Det forekommer mig altsaa, at, naar man vil kalde Agnater, og kun Agnater, og saaledes staaer det efter min Fortolkningskunst i Londonner-Tractaten, til Thronen, saa har man derved bortkastet Hensynet til Dvinderne og de qvindelige Linier, saa har man altsaa borttaget den nuværende Arvelovs Særkjende, selvgelig ophævet den. Det er vel sandt, at det kunde være sagt i Londonner-Tractaten eller i enhver anden Statsact, at dette kun skulde gjælde for en Tid, og at derefter den Arvelov, som ved den nye Combinations egen indre Natur affaffes, skulde leve op igjen; det er imidlertid ikke sagt i Londonner-Tractaten, og Ingen af dem, som har været med at afflutte denne Tractat, har villet sige dette. — Der er spurgt af den samme ærede Rigsdagsmand, om der da forelaae nogen Forpligtelse til at ophæve Kongelovens Arvesølge; ja, der forelaae den Forpligtelse, at det var det, man var bleven enig om. Det er antydet i Warschauer-Protokollen, det er sagt udtrykkeligt i Londonner-Tractaten, det er det, som Hans Majestæts Regjering har anseet for at være det Nyttigste, det er det, som de contraherende Magter have anseet for at være en nødvendig Betingelse for Landets vedvarende Integritet, det, at de qvindelige Linier blive udelukkede. Derfor ere de blevne udelukkede, og der foreligger altsaa ingen anden Forpligtelse til at overholde dette System end den, som fremgaaer for den kongelige Regjering af Londonner-Tractaten og dens Ratification. — Der er af den samme ærede Rigsdagsmand spurgt om, hvad der vel egentlig kan have foranlediget de Uttringer af to fremmede Cabinetter, som indeholdes i nogle Actstykker; jeg har tilladt mig at fremlægge til personlig Afbenyttelse for de Herrer Rigsdagsmænd. Jeg har allerede igaar besvaret dette Spørgsmaal, og kan henholde mig dertil, og jeg vilde ønske, at jeg kunde forbigaae at sige

noget Mere derom. Den ærede Rigsdagsmand har imidlertid, meget retfærdigt, udtalt den Mening, at han ikke kunde troe, Hans Majestæts Ministerium selv havde fremkaldt disse Uttringer, at han ikke kunde troe, Kongens Ministerium skulde have handlet saaledes, at derved skulde være vaft en Frygt hos disse Cabinetter angaaende Rigsdagens Stemning og Mening om Sagen, kort sagt, han troer ikke, at Ministeriet har handlet paa en eller anden mere eller mindre forræderisk Maade i denne Sag; om det end ikke netop er de samme Ord, som ere brugte, saa var Tanken dog den samme. Jeg maa nu takke den ærede Rigsdagsmand, fordi han ikke har den Tanke om Kongens Regjering; imidlertid maae dog de mange Ord, der ere brugte om denne Sag, oprække den Tanke, at det dog var muligt, at noget Saadant kunde være skeet. Jeg skal afvise en saadan Beskyldning, isald den kunde opstaae i nogen Rigsdagsmands Sjæl; Kongens Regjering har ikke handlet saaledes, Kongens Regjering vilde have anseet det for et Forræderi, hvis den havde handlet saaledes, hvis den havde klaget over Rigsdagen paa Steder, hvor der ikke kunde føres Klage over Rigsdagen, hvis den havde gjort de fremmede Cabinetter til Mellemmand mellem sig og Rigsdagen. Det er en Udsærd, som dette Ministerium ikke vilde have tilladt sig, det er en Udsærd, som dette Ministerium, og jeg personlig, maa ansee for stridende imod min Samvittighed (Hør!). Vel har jeg hørt og seet, hvorledes man, naar jeg har talt om, at jeg troede paa den eller den Maade samvittighedsfuldt at have opfyldt min Pligt, da har leet og smilet. Om man derved har meent, at en Minister overhovedet ingen Samvittighed kan have, det veed jeg ikke; om man har meent, at jeg ingen Samvittighed har eller ikke har Ret til at paaberaabe mig den, det veed jeg heller ikke, ialtsald skal jeg vel vogte mig for at behandle Rigsdagsmand, som paaberaabe sig deres Samvittighed — som skeet er i denne Sag — paa samme Maade (Hør!). Jeg har ikke den Mening, at Samvittigheden er et Prærogativ for Nogle, jeg har ikke den Tro at Samvittigheden f. Ex. skulde være et geistligt Prærogativ (Hør!), jeg følger min Samvittighed